

מתוך הגדה לפסח שנכתבה בחזית

בליל זה, בהתקדש עלינו חג החירות, ליל י"ד בניסן שנת תש"ב, ואנו מסובים יחדיו, חיילי יחידת הנהגים 5 מ. ט. העברית ולבנו נסער וחוגג. נסער הלב כי לא תמה מצרים לישראל. כי היתה תבל כלה מצרים לנו. נעלה הערב על ראש שמחתנו באבל יוקד ובחרון שילומים את בתי ישראל ברחבי גולה אשר הפך למו החג לחגא, נזכר את ספינת ישראל סוערה, אשר חופים לא ילקטוה וחופה האחד, הנכסף, נעול על בריחים. והיתה שמחת חג החירות חרישית ועצורה, כי עלה הכורת על בית ישראל.

בהיותנו מסובים יחדיו, מאות חיילים עברים, בנכר, הרחק מן הארץ, ולבנו עם הבית אשר בשליחותו הלכנו, והוא חוגג וקורן ממרחקים, וזכרנו את חברינו, אשר נזעקו אל הדגל, וכרעו בדרך. אלו, אשר נפלו ראשונים במערכה ואלו אשר נפלו בשבי האויב.

נעלה את הבית הערב, את נפתולי בנינו ואת לבטי גידולו. נראנו ממרחקים, והוא קורן ומאיר, ונאמין. כי תגבר בו תחושת מפלט אחרון לאומה מתבוססת בדמה, ופסו אזלת היד והתכחשות לתביעת הבנין והנאמנות לו.

בהתקדש עלינו ליל החג, וזכרנו את ליל "הסדר" אשתקד, אשר בו חגונו את החג, ואנו קורסים על סלעים בערוץ טוברוק במצור, וחשנו כי לא הוסר המצור וכי סגר עלינו המצור סביב סביב.

ותכון בנו אמונת ה"אף על פי כן": כי יכול נוכל למצור מצרים אשר סגר עלינו סביב. ובהתקדש עלינו חג החירות הבא, ומצא אותנו על חורבות משעבדי החירות, דרוכים לבאות ונכונים לעומס בנין, כאשר יטיל עלינו גורל ישראל. אמן.

לשנה הבאה בירושלים!

מתוך הגדת "יחידה עברית לתחבורה. כוחות המזרח התיכון", תש"ב (1942).

הגדה מקוצרת, נכתבה בתנאי שדה קשים. מספרת על המצור שהטילו הגרמנים על טוברוק (אפריל – נובמבר 1941).

בתוך תמר לובושינסקי-קטקו, הלוחם היהודי במלחמת העולם השנייה (הוצאת שריון, 2005), ע' 57